

Слѣдъ малко той отпуснѣ рѣцѣтъ на Виниция, който стоеше прѣдъ него обзетъ отъ чувство на унижение, срамъ и яростъ.

— Твоята рѣка е отъ стомана — каза той, — но, кълнѣхъ се въ всички подземни богове, ако ти си ме прѣдалъ, азъ ще ти забиѣхъ въ гърлото ножа дори въ покоитѣ на цезаря.

— Да побесѣдваме спокойно, — възрази Петроний. — Стоманата, както видишъ, е по-яка отъ желѣзото; макаръ, че само отъ едната твоя рѣка могатъ да се направятъ двѣ мои, при все това, не се боѣхъ отъ тебе. Мене ме огорчава само твоята грубостъ, и ако хорската неблагоприятность може още да ме учудва, то азъ бихъ се само учудвахъ на твоята неблагоприятность.

— Дѣ е Лигия?

— Въ *лутинариума*, т. е. въ вертепа на цезаря.

— Петроний!

— Успокой се и сѣдни. Цезарь обѣща да изпълни двѣ мои просби: първо, да земе Лигия отъ къщата на Авела, и, второ, да я даде тебе. Не си ли скрилъ ножа си подъ тогата си? Може би, ти ще ме понижешъ съ него? Съвѣтвамъ те да не бързашъ, иначе ти ще бѣдешъ хвърленъ въ тъмница, а Лигия ще тѣгува въ къщата ти.

Настѣпи мълчание. Виниций погледа нѣколко врѣме Петрония съ удивление и каза:

— Прости ми. Азъ я обичамъ, любовта помрачава разсѣдъка ми.

— Удивлявай ми се, Маркъ. Азъ казахъ на цезаря: моятъ внукъ Виниций до толкова се е влюбилъ въ дѣвойката, която възпитава Авелъ, че къщата му, отъ въздишки, се е прѣобърнѣлъ въ парна баня. Нито ти, — казахъ му азъ, — нито азъ, които разбираме какво нѣщо е истинска хубостъ, не бихме дали за нея хилядо сестерци, но тоя младъ човѣкъ е билъ всѣкога глупавъ, а сега е съвсѣмъ избезумѣлъ.

— Петроний!

— Ако ти не разбирашъ, че азъ казахъ това съ цѣль да оградѣхъ Лигия, то ще почнѣхъ да мислѣхъ, че съмъ казалъ истината. Азъ внушихъ цезарю, че такъвъ естетикъ, като него, не може да признае такава дѣвойка за хубавица, — и Неронъ, който още се не рѣшава да гледа иначе, освѣнъ съ моитѣ очи, не ще види въ неѣ никаква хубостъ, слѣдователно, не ще пожелае да я има. Трѣбваше да се вземѣтъ мѣрки противъ тая маймуна. Хубостъта на Лигия ще оцѣни сега не той, а Попея, — и сигурно, ще се постараетъ, колкото може по-скоро, да я изгони изъ двореца. Азъ небрѣжно продължавахъ да говорѣхъ на мѣднобрадия: Вземи Лигия и дѣй